

Sygn. akt VIII C 2513/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 maja 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. Anna Bielecka-Gąszcz

Protokolant: st.sekr.sąd. Anna Zuchora

po rozpoznaniu w dniu 24 maja 2017 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.

przeciwko S. D.

o zapłatę 2.573,27 zł

1. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 422,87 zł (czteryście dwadzieścia dwa złote i osiemdziesiąt siedem groszy) wraz z następującymi odsetkami:
 - a) od kwoty 291,81 zł (dwieście dziewięćdziesiąt jeden złotych i osiemdziesiąt jeden groszy) z ustawowymi odsetkami od dnia 8 grudnia 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty,
 - b) od kwoty 131,06 zł (sto trzydzieści jeden złotych i sześć groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 6 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;
2. oddała powództwo w pozostałym zakresie;
3. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 200 zł (dwieście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VIII C 2513/16

UZASADNIENIE

W dniu 31 maja 2016 roku powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, wytoczył przeciwko pozwanemu S. D. w elektronicznym postępowaniu upominawczym powództwo o zapłatę kwoty 2.422,61 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 2.150,40 od dnia 8 marca 2016 roku do dnia zapłaty, od kwoty 291,81 zł od dnia 8 grudnia 2015 roku do dnia zapłaty oraz od kwoty 131,06 zł od dnia 6 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty, ponadto wniósł o zwrot kosztów sądowych oraz kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu powód podniósł, że dochodzone w sprawie roszczenie znajduje swoje źródło w trzech nieopłaconych przez pozwanego fakturach VAT, które powód wystawił w ramach zawartej z pozwanym umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych. **(pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym k. 2-4)**

W dniu 7 lipca 2016 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wydał w przedmiotowej sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, którym zasądził od pozwanego na rzecz powoda dochodzoną wierzytelność wraz z kosztami procesu.

Od powyższego nakazu zapłaty sprzeciw złożył pozwany wnosząc o oddalenie powództwa i kwestionując nałożenie na niego kary umownej.

Postanowieniem z dnia 27 lipca 2016 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie stwierdził skuteczne wniesienie sprzeciwu i utratę mocy nakazu zapłaty w całości oraz przekazał rozpoznanie przedmiotowej sprawy do Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi. **(nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym k. 4v., sprzeciw od nakazu zapłaty k. 7v.-8, postanowienie k. 9)**

Po przekazaniu sprawy z e.p.u. powód uzupełnił braki pozwu i podtrzymał powództwo w całości. Podniósł, że pozwany był stroną trzech umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych zawartych dla numerów: 781 504 939, 605 842 290 i 691 880 730. Pozwany zaprzestał regulowania należności wynikających ze świadczonych usług telekomunikacyjnych, na skutek czego powód rozwiązał przedmiotowe umowy. Jednocześnie wobec faktu, iż pozwany swoim działaniem doprowadził do rozwiązania umów powód na podstawie § 15 ust. 1 regulaminu świadczenia usług telekomunikacyjnych z dnia 14 stycznia 2016 roku, naliczył karę umowną w wysokości 2.150,40 zł. Poza w/w kwotą na dochodzone w sprawie roszczenie składają się: kwota 291,81 zł wynikająca z faktury VAT nr (...) oraz kwota 131,06 zł wynikająca z faktury VAT nr (...) z uwzględnieniem korekty z faktury VAT nr (...). **(pozew k. 13-16)**

W piśmie procesowym z dnia 15 lutego 2017 roku powód podtrzymał stanowisko w sprawie. **(pismo procesowe powoda k. 76)**

Na rozprawie w dniu 24 maja 2017 roku pełnomocnik powoda oraz pozwany nie stawili się. **(protokół rozprawy k. 81)**

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany S. D. w dniu 16 grudnia 2008 roku zawarł z poprzednikiem prawnym powoda (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...) w ramach promocji „Umowa Minutowa ((...)_15)”, wybierając taryfę „Um. Minutowa 6000-min. liczba minut”. W ramach umowy pozwanemu został przypisany numer (...) oraz udzielona ulga w wysokości 840 zł. Na mocy aneksu z dnia 22 maja 2015 roku pozwany zmienił dotychczasowy plan taryfowy na „sLTE 119,99” oraz nabył telefon marki S. (...) za kwotę 3,00 zł. Nowa umowa została zawarta na czas oznaczony – 28 miesięcy, przez który to okres pozwany zobowiązał się uiszczać opłatę abonamentową w wysokości 119,99 zł miesięcznie. Wysokość kary umownej w aneksie została ustalona na kwotę 3.360 zł. W aneksie zastrzeżono ponadto, iż powód może rozwiązać umowę ze skutkiem natychmiastowym m.in. jeśli abonent nie ureguluje swoich zobowiązań w oznaczonym terminie płatności.

Regulamin świadczenia usług telekomunikacyjnych przez (...) sp. z o.o., Cennik oraz Regulamin (...) stanowiły integralny załącznik do zmienionej aneksem umowy. Pozwany potwierdził, że otrzymał i zaakceptował powyższe regulacje.

Pozwanego łączyły z powodem jeszcze dwie inne umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych:

- z dnia 3 października 2010 roku dla numeru (...), której postanowienia strony zmieniły aneksem z dnia 19 grudnia 2012 roku,

- z dnia 17 grudnia 2010 roku dla numeru (...), której postanowienia zmieniły aneksem z dnia 18 czerwca 2013 roku.

(umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych z dnia 16.12.2008 roku wraz z aneksem k. 27-30, Regulamin świadczenia usług telekomunikacyjnych k. 31-37, k. 42-49, k. 53-59, umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych z dnia 3.10.2010 roku wraz z aneksem k. 38-41, umowa

o świadczenie usług telekomunikacyjnych z dnia 17.12.2010 roku wraz z aneksem k. 50-52, okoliczności bezsporne)

Powód zgodnie z treścią zawartych umów świadczył na rzecz pozwanego usługi telekomunikacyjne, za które wystawiał zbiorcze, tj. obejmujące wszystkie obowiązujące umowy, faktury VAT. I tak powód:

- w dniu 23 listopada 2015 roku wystawił fakturę o nr (...) opiewającą na kwotę 292,22 zł, obejmującą okres od dnia 21 października 2015 roku do dnia 20 listopada 2015 roku, z terminem płatności do dnia 7 grudnia 2015 roku,

- w dniu 22 grudnia 2015 roku wystawił fakturę o nr (...) opiewającą na kwotę 255,65 zł, obejmującą okres od dnia 21 listopada 2015 roku do dnia 20 grudnia 2015 roku, z terminem płatności do dnia 5 stycznia 2016 roku; w fakturze wskazano ponadto, iż w dacie jej wystawienia na koncie pozwanego widniała niedopłata w wysokości 292,22 zł.

Druga z w/w faktur została skorygowana fakturą nr (...) z dnia 25 stycznia 2016 roku, w ten sposób, iż przysługująca operatorowi należność została pomniejszona o kwotę 123,76 zł. ***(faktura k. 61-62, k. 63-64, faktura korygująca k. 65-66, okoliczności bezsporne)***

W związku z niewywiązywaniem się przez pozwanego z obowiązków wynikających z zawartych umów i niepłaceniem należności za świadczone usługi telekomunikacyjne w terminie, w dniu 20 lutego 2016 roku powód sporządził pisemne oświadczenie, w treści którego stwierdził, że pozwany nie uiścił należności w kwocie 2.579,22 zł z tytułu świadczonych na jego rzecz usług, na skutek czego, powód rozwiązuje umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Powód poinformował również pozwanego, iż istnieje możliwość dalszego korzystania z usług i anulowania kary umownej, w przypadku jej naliczenia, po spłacie zadłużenia wraz z naliczonymi odsetkami i po podpisaniu umowy w terminie 10 dni od daty wystawienia oświadczenia.

Wraz z oświadczeniem powód wystawił notę obciążeniową nr (...) opiewającą na kwotę 2.150,40 zł z tytułu kary za niedotrzymanie warunków promocji dla numeru 781 504 939 oraz fakturę VAT nr (...), opiewającą na kwotę 2.153,29 zł, obejmującą poza kwotą wynikającą z noty obciążeniowej, także kwotę 2,89 zł z tytułu noty odsetkowej (...); w fakturze wskazano ponadto, iż w dacie jej wystawienia na koncie pozwanego widniała niedopłata w wysokości 425,93 zł. ***(oświadczenie k. 60, nota obciążeniowa k. 67, faktura k. 68-69, okoliczności bezsporne)***

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił bądź jako niesporny, bądź w oparciu o dowody z powołanych dokumentów, których prawdziwości nie kwestionowała żadna ze stron.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne w części i zasługuje na uwzględnienie w zakresie kwoty 422,87 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 291,81 zł od dnia 8 grudnia 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty oraz od kwoty 131,06 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 6 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty.

W sprawie znajdują zastosowanie postanowienia umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych zawartych przez pozwanego z powodem oraz przepisy Kodeksu cywilnego dotyczące m.in. kary umownej.

W przedmiotowej sprawie niesporne były twierdzenia faktyczne powoda o tym, że pozwany zawarł z nim trzy umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, na podstawie których zobowiązał się do uiszczania opłat za korzystanie z usług operatora. Pozwany nie kwestionował faktu zawarcia opisanych umów oraz ich rozwiązania przez powoda, w oparciu o treść sprzeciwu Sąd przyjął ponadto, że S. D. nie kwestionował tych dochodzonych w sprawie należności, które nie miały charakteru kar umownych. W konsekwencji Sąd uznał, że niekwestionowane były kwoty, na które opiewały wystawione przez powoda faktury VAT nr: (...) i (...), a które wobec stanowiska pozwanego Sąd uznał za bezsporne, jednocześnie przyjmując, że powód przedkładając opisane dokumenty udowodnił zadłużenie pozwanego w wysokości w nich wskazanej. Sąd przyjął ponadto, że pozwany nie uiścił na rzecz operatora łącznie kwoty 422,87 zł z tytułu wskazanych faktur, S. D. nie zaprzeczył powyższemu twierdzeniu powoda, ponadto z treści wystawionych

faktur VAT, w szczególności z zestawienia sald wynika, że poczynszy od faktury wystawionej w dniu 23 listopada 2015 roku, pozwany zaprzestał uiszczania jakichkolwiek należności na rzecz powoda.

Skoro zatem pozwany nie wywiązał się z warunków przedmiotowych umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych i nie zapłacił na rzecz powoda łącznej kwoty 422,87 zł z tytułu wskazanych faktur wystawionych w okresie od listopada do grudnia 2015 roku, powód miał prawo dochodzić tej kwoty niniejszym powództwem. Tym samym żądanie pozwu w zakresie zapłaty kwoty 422,87 zł Sąd uznał za w pełni zasadne.

Mając powyższe na uwadze, Sąd zasądził od pozwanego S. D. na rzecz powoda kwotę 422,87 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 291,81 zł od dnia 8 grudnia 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty oraz od kwoty 131,06 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 6 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty.

Podkreślić należy, że strona powodowa miała prawo, oprócz żądania należności głównej, żądać za czas opóźnienia odsetek w umówionej wysokości, jako że zgodnie z treścią przepisu art. 481 § 1 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik nie ponosi odpowiedzialności, przy czym dłużnik jest w opóźnieniu jeżeli nie spełnia świadczenia w określonym terminie. Jeżeli zaś stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe (od dnia 1 stycznia 2016 roku odsetki ustawowe za opóźnienie).

Strona powodowa dochodziła w przedmiotowej sprawie od pozwanego także kwoty 2.150,40 zł wraz z odsetkami z tytułu kary umownej za zaprzestanie regulowania należności wynikających ze świadczonych usług telekomunikacyjnych (na co powód wskazał w pozwie złożonym na urzędowym formularzu), i w konsekwencji rozwiązanie umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych.

Zgodnie z treścią przepisu art. 353¹ k.c. strony, zawierające umowę, mogą ułożyć stosunek prawny według swego uznania, byleby jego treść lub cel nie sprzeciwiały się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współżycia społecznego. Cytowany przepis jednoznacznie zakreśla granicę swobody umów wskazując, iż ta jest ograniczona w szczególności przepisami ustawy. Takim przepisem jest między innymi art. 483 § 1 k.c., zgodnie z treścią którego można zastrzec w umowie, że naprawienie szkody, wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania niepieniężnego nastąpi, przez zapłatę określonej sumy (kara umowna). Cytowany przepis, z uwagi na zawartą w nim normę prawną, jest przepisem bezwzględnie obowiązującym.

Wskazać przy tym należy, że jak wynika z utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego, który Sąd orzekający w przedmiotowej sprawie w pełni podziela, przy ocenie charakteru zastrzeżonej kary należy brać pod uwagę charakter prawny zobowiązań, które należą do essentialia negotii, a nie obowiązki pochodne (dodatkowe) nie mające charakteru dominującego, a przez to nie wpływające na charakter zobowiązania strony (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 grudnia 2000 roku, w sprawie sygn. akt V CKN 171/00, LEX nr 52662). Tym samym to właśnie obowiązki, które można określić mianem podstawowych, decydują o charakterze zobowiązania strony i przesadzają, czy jest to zobowiązanie pieniężne, czy też nie. Obowiązki dodatkowe, jako niemające podstawowego znaczenia dla zobowiązania stron, tj. nie wpływające na istnienie samego zobowiązania, nie wpływają również na jego charakter.

W przedmiotowej sprawie na podstawie zawartych z pozwanym umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych powód zobowiązał się do świadczenia na rzecz pozwanego określonych usług telekomunikacyjnych, natomiast pozwany, jako abonent, zobowiązany był do opłacania abonamentu i płacenia za inne usługi zgodnie z cennikiem. Taka treść umów stron o świadczenie usług telekomunikacyjnych pozwala jednoznacznie stwierdzić, że zobowiązania pozwanego niewątpliwie były od początku zobowiązaniami stricte pieniężnymi. Podkreślić również należy, że strona powodowa w złożonym pozwie powiązała nieopłacanie przez pozwanego faktur za świadczone usługi telekomunikacyjne z nałożoną na niego karą umowną, jednocześnie wskazując, iż z uwagi na brak zapłaty należności rozwiązała z pozwanym umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, co z kolei stanowiło asumpt do nałożenia

kary umownej. Powyższe wynika ponadto wprost z oświadczenia o rozwiązaniu umowy, w treści którego powód wskazał, że spłata zadłużenia wraz z naliczonymi odsetkami spowoduje możliwość dalszego korzystania z usług sieci (...) i anulowania kary umownej. Analiza treści omawianego pisma nie budzi wątpliwości w zakresie tego, że nałożona na pozwanego kara umowna była nierozzerwalnie powiązana z nieopłacaniem przez pozwanego wystawionych przez operatora faktur, skoro spłata zadłużenia była jedyną przesłanką do jej anulowania.

Zastrzeżenie kar umownych w sytuacji, o której mowa, uznać należy za niedopuszczalne i jako takie w świetle przepisu art. 58 k.c. nieważne. Zgodnie bowiem z treścią art. 58 § 1 k.c. czynność prawna sprzeczna z ustawą albo mająca na celu obejście ustawy, jest nieważna, chyba że właściwy przepis przewiduje inny skutek, w szczególności ten, iż na miejsce nieważnych postanowień czynności prawnej wchodzi odpowiednie przepisy ustawy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 sierpnia 2005 roku, sygn. akt V CK 90/05, M. Prawn. 2005/18/874; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 kwietnia 1966 roku, sygn. akt III CR 45/66, LEX nr 5962; wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 28 lipca 2005 roku, sygn. akt I ACa 368/05, OSAB 2005/3/3). Podobne stanowisko wielokrotnie zajął Sąd Okręgowy w Łodzi, między innymi w sprawach o sygnaturach III Ca 939/06, III Ca 466/08, III Ca 675/08, III Ca 681/07, III Ca 72/08.

Podnieść nadto należy, że zgodnie z art. 385¹ § 1 i 3 k.c. postanowienia umowy zawieranej z konsumentem, niezgodnione indywidualnie, nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Niezgodnione indywidualnie są te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. W szczególności odnosi się to do postanowień umowy przejętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta. Pozwany, jako abonent nie miał rzeczywistego wpływu na treść postanowień umownych, w szczególności odnoszących się do wysokości kary umownej. Postanowienia te zostały mu narzucone przez operatora sieci komórkowej. Postanowienie o karze umownej zawarte w w/w dokumentach, kształtują prawa i obowiązki pozwanego, jako konsumenta, w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy, a tym samym nie wiążą pozwanego.

Sądowi nie umknęło przy tym, że powód nie udowodnił w ogóle, iż przysługiwało mu uprawnienie do naliczenia kary umownej, nie wykazał nadto jej wysokości. Jak wynika z treści pozwu złożonego na urzędowym formularzu, powód nakładając karę umowną oparł się na treści § 15 ust. 1 regulaminu świadczenia usług telekomunikacyjnych z dnia 14 stycznia 2016 roku, a więc nieobowiązującego w dacie podpisania aneksu do umowy obowiązującej dla numeru 781 504 939, który to aneks strony podpisały w dniu 22 maja 2015 roku. Postanowienia wskazanego regulaminu nie wiązały zatem pozwanego. Jednocześnie w treści aneksu nie zamieszczono zasad naliczania kary umownej (wskazano wyłącznie jej wysokość), te nie wynikają również z dwóch innych regulaminów załączonych przez powoda (tj. z dnia 21 maja 2012 roku i 27 maja 2013 roku). Sam powód wskazał przy tym, że naliczył karę umowną w wysokości mniejszej, aniżeli przewidziana w aneksie. Powód nie udowodnił zatem (art. 6 k.c., art. 232 k.p.c.), iż po pierwsze po jego stronie w ogóle ukonstytuowało się uprawnienie do naliczenia kary umownej, po drugie, że kara ta została naliczona we właściwej wysokości. Wprawdzie powód załączył do akt notę obciążeniową/fakturę opiewającą na kwotę 2.150,40 zł, to jednocześnie dokument ten sam w sobie, bez poparcia go dokumentami źródłowymi (w szczególności właściwym regulaminem, który wskazywałby w jakich okolicznościach i jakiej wysokości operator jest uprawniony do nakładania kary umownej) nie może stanowić dowodu na wysokość kary umownej. W przeciwnym razie powód mógłby wystawiać dokumenty księgowe na dowolne kwoty i w oparciu o nie dochodzić ich zapłaty w drodze powództwa cywilnego. Podobnie, w przypadku zaistnienia omyłki pisarskiej w treści faktury, powód, jako wystawca faktury i wykonawca usługi, mógłby skutecznie dochodzić zapłaty omyłkowo wpisanej kwoty. Tak jednak nie jest, albowiem faktura VAT, tak jak każdy dokument prywatny, stanowi jedynie dowód tego, że określona osoba złożyła oświadczenie zawarte w tym dokumencie. Dlatego też dokumenty te, o ile nie zostały podpisane przez dłużnika, należy uznawać za dokumenty obejmujące wyłącznie oświadczenie wierzyciela. Tylko w takim zakresie dokument przedstawiony przez powoda nie budzi wątpliwości Sądu. Natomiast materialna moc dowodowa tego dokumentu bez poparcia go odpowiednimi dokumentami źródłowymi, zwłaszcza w sytuacji, gdy strona pozwana zakwestionowała zasadność obciążenia jej karą umowną, jest nikła. Sąd Rejonowy podziela przy tym w pełni pogląd wyrażony przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 7 listopada 2007 roku (II CNP 129/07, LEX nr 621237), iż nie sposób, w świetle art. 245 k.p.c. uznać, aby faktura VAT miała inną moc dowodową, niż inne dokumenty prywatne (tak też: wyrok SA w Białymstoku z dn. 9.01.2014

r., I ACa 622/13, LEX nr 1425358, wyrok SO w Krakowie z dn. 6.12.2013 r., XII Ga 412/13, LEX nr 1715416; wyrok SO w Gdańsku z dn. 7.07.2011 r., III Ca 126/11, LEX nr 1713955). Jednocześnie przypomnienia wymaga, że treść oświadczenia zawartego w dokumencie prywatnym nie jest objęta domniemaniem zgodności z prawdą zawartych w nim twierdzeń. Zatem dokument prywatny nie jest dowodem rzeczywistego stanu rzeczy – nie jest dowodem wysokości zadłużenia pozwanego (por. wyrok SN z dnia 25 września 1985 r., IV PR 200/85, OSNC 1986, nr 5, poz. 84).

Tym samym żądanie pozwu w zakresie zapłaty kwoty 2.150,40 zł złotych należało uznać za bezzasadne i podlegające oddaleniu, co też Sąd uczynił orzekając jak w punkcie 2 wyroku.

O kosztach postępowania rozstrzygnięto w oparciu art. 100 k.p.c.
w zw. z art. 98 k.p.c.

Strona powodowa wygrała sprawę w około 16 % i dlatego w takim stopniu należy się jej zwrot kosztów procesu.

Na koszty poniesione przez stronę powodową złożyły się: opłata sądowa od pozwu – 33 zł, koszty zastępstwa radcy prawnego w kwocie 1.200 zł (§ 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych, w brzmieniu obowiązującym na datę wniesienia pozwu) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł. Pozwany w przedmiotowej sprawie nie poniósł żadnych kosztów procesu.

Mając na uwadze powyższe należało zasądzić od pozwanego na rzecz powoda kwotę 200 złotych, stanowiącą różnicę pomiędzy kosztami faktycznie poniesionymi a kosztami, które powód powinien ponieść.